Думки
з минулого
у сьогоденні
Аліна Вересень

Передмова

Ця збірка — не просто слова. Це голос душі, що говорить до тих, хто шукає, хто втратив, хто ще стоїть на роздоріжжі.

Я хочу, щоб ці вірші надихнули тих, хто ще вірить — і тих, хто починає блукати у власних думках. Хто втомився, але не зупиняється. Хто мовчить, але ще чує серце.

Не поспішай.
Живи сьогодні.
Дорога ще далека.

З любов’ю,
Аліна Вересень

Прокляті

Свічка, як життя згорає,
Як вишня із дерева спада.
Людська душа тоне у вирії сліз,
А їм усе мало і мало.

Мокрі будинки, нікчемне життя,
Легенькі вогні ліхтарів.
Клекочуть журавлі мій маятник життя,
А їм не повернуть наших життів.

Вони, мов людожери ненаситні,
Плюють у душу, мов із неба сніг.
Ні посмішки, ні каплі одкровення,
Я чую лише пустоту без слів.

Наболіло

У своїх мріях я не бачу раю,
Бо люди прокляли своє буття.
Моє життя, мов капля з водограю,
Яка закручує всіх нас, немов сміття.

Ми каторжники власної неволі,
Що очі закривають у бою,
Повинні захищатися до крові,
А сіємо лише одну брехню.

Крик самотності

Ми мовчки просиділи у кафе за рогом,
17:20 - наче пів життя.
Твоє «люблю» звучало, мов востаннє,
І на моїх очах з’явилася сльоза.

Для чого сльози, як нема кохання?
Для чого ти, коли нема життя?
Ця музика для мене грає вже в останнє,
А потім обірвалася струна.

До кінця

Для чого ми тут?
Загублені люди...
Спустошені, вбиті, розбиті дороги ведуть...
До кінця!

Лише втриматись. Не упасти.
Не зломитися. Лише втриматись...
До кінця!

Біль стерпіти. Муки вижити.
Голод вижити. Життя вижити...
До кінця!

Бій розгніваний. Вій розпущений.
Страхом втомлений і запущений...
До кінця!

Люди втомлені. Діти в голоді.
Іти довго ще. Іти холодно...
До кінця!

В серці лише ти

Душа - то вишита сорочка,
Що виплакала сотні сліз.
Що, борючись за щастя й долі,
Робила новий шлях навскіс .

Серце - це синьо-жовтий прапор,
В якому воля майорить.
Якої в нас всіх так багато,
Та, кожен раз ще більш болить.

Де очі України неньки,
Що усміхалися в бою?
Ба, ще не вмерла Україна,
І не помре, поки живу.

Пам’ятати

Смерть - це наче кара за твоє життя,
Не стримуючи сльози я ридаю.
Так швидко ти пішов з цього життя,
Яке давало поштовхи до раю.

У попелі згорає майбуття,
І з неба капає в долоні капля сонця.
То посмішка твоя дає про себе знак,
І я кричу, що ми не здаємося.

Шум

Мене надихають чотири стіни,
Портрет Галілео і небо.
Так тихо, як шепіт тихої води,
Чим далі - шукаю себе я.

Загублені тіні ранкових стежок,
Туман над рікою в роздолі.
Квіткове сплетіння полярних широт,
У пошуках кращої долі.

В темряві

Нічне метро ще тихо рухає двигун,
Старий ліхтар ще трошки і погасне.
Темний колір, місяць і ажур,
Дим цигарок і фільтр ще не гасне.

Вогні - зірки - це спогад, лише спогад,
Минулого життя яскравий блиск.
Моє життя - це спогад, дивний спогад,
Після чого підвищується тиск.

Без любові

Любов? А що це? Почуття?
Не заслужу я каяття.
Все пустота, рутина днів,
Мій друг прийде з країни снів.

Прозоре небо і туман,
Я мрію за руки спіймав.
Не відпустити головне,
Любов сама собі прийде.

Я не зумію полюбити,
Бо ми уже давно не діти.
Любов - то чисте почуття,
Яке прийде впродовж життя.

Ти полюби, а я побачу,
Навчусь любити й не пробачу.
Я не пробачу болі й гніву,
Бо серце спить в країні снігу.

Чотири пори кохання

Не заграє вже мені твоя гітара,
Не для мого серця її плач.
Я на голову тобі, мов зірка з неба впала,
І за все прошу тебе - пробач.

Струни рвуться від жалю і крику,
Сльози котяться неначе навісні.
Восени я згадую ту зиму,
Як зустріла тебе влітку й покохала на весні.

Мить

Ця мить тебе не обирає,
Цю мить ти обираєш сам.
Яке життя в тобі палає,
Ти - сокіл, ворон чи удав.

Невпинна боротьба за волю,
За щастя, за ім’я твоє,
Вітер, ще тихо йде по полю,
За ним іде життя твоє.

Думки

Моє життя, як маків цвіт,
Цвіте, росте і знов зів’яне.
В душі моїй квітує плід,
Від чого я сьогодні п’яна.

Любов умить розквітла знову,
І серце горем не болить.
Нічого не несу додому,
Лиш вогник, що крізь сон горить.